

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimborá

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALÓM JEGYZÉK:

Monokv Sándor: Téli kép.
Benedek Elek: Huszár nagy-
apó karikája.
Fábián Gyula: A vadász kastély
titka. (Regény.)
E—ó: Kukuriku!
E—ó: Öreg koldus.
Szén levelek.
A Cimborá barátai.
Harsányi Gizi: A lágyszivű ki-
rályfi.
Ifj.: Pröhle Vilmos Egy ifju
fehér biha! az ócskasoron.
Elek nagyapó üzenetei.
A Cimborá ingyen könyvvaján-
doka.

1929. JANUÁR 20.
VIII. ÉVF.

2

szám

TÉLI KÉP

Irta: Monoky Sándor.

Metsző hideg szél hordja a havat,
Én bent ülök az ablak mellett
S fűtött szobámból úgy el-elnézem,
Mint játszik ott künn két kis gyermek.

A járó-kelők arcát pimasra
Festik a fehér hőszilánkok,
S a két kis betyár édes-vidáman
Fel sem veszi a zord világot.

A kis pataknak jegén csuszkálnak,
A sok mozgástól kipirulva,
Elsiklanak, meg visszakerülnek,
Ki tudja, hányszor kezdve újra?

Vidám kacajuk úgy száll szivembe,
Mint egy tündéri édes álom . . .
Lelkem felvidul: Hisz' itt a tavasz!
Mit tünődöm az elmúláson?
(Vámfalu.)

HUSZÁR NAGYAPÓ KARIKÁJA

Irta: Benedek Elek.

I.

A karika, melyről most mesélek, sok-sok esztendővel ennek előtte, egész télen ott lógott egy pesti gyermekszoba ajtaja közt, mellette a párja, s Isten bocsássa meg nekem, néha-néha gyermekké tett engem is: együtt hintáztam a gyermekekkel. Igen kedves jószágunk volt, mert valahányszor hinta-hinta-hintáztunk, eszünkbe juttatta Huszár nagyapónak, az én édes apámnak a kertjét, s szövögettük, rajzolgattuk a jövőndőt, a színes, mosolygó, szép jövőndőt, amikor . . .
Kezdte a kicsi fiam, akinek Szipitykó volt a bece neve:

— Ugy-e, apa, a karikát is levisszük nagyapóékhoz?

— A karikát? Bizony, levisszük. Én már azt is tudom, hová kötjük fel.

— Hová, apa, hová?

— A kertben, a két öreg körtefa közé. Ott esik csak pompás hintázás, gyerekek. Jó hosszúra eresztjük a kötelet, s ha nekilendül, olyan magasra lendül, mint . . . mint . . .

— Fel a tetejébe?

— Talán még annál is magasabbra.

— Az ám, a torony tetejébe.

A karikával kezdtük s képzeletünk előre bejárta a nyári örömei nagy, végtelen nagy birodalmát. A hosszú tél repülve repült el a színes képek rajzolgatása közti, s Huszár nagyapó kertjét oly szépen kirajzolták a gyerekek, hogy ahhoz hasonlatos szép Tündér Ilona kertje sem lehetett. Azokat a vén, csenevész szilvafákat, azokat az odvas körtefákat, melyet tán még Huszár nagyapónak az apja ültetett, mesebeli aranyfákká varázsolta a felízgatott gyermeki lélek, s mintha arany pili vonta volna be a karikákat is . . .

II.

Telt, mult az idő, elolvadt Téli apó hóbundája, kezdtek már fonyadozni a tavasz virágai,

s egyszerre csak lekerült a karika a gyermekszoba ajtajáról, s bizony mondom a törös portékát nem esomagolják oly nagy gonddal, mint a gyermekek e szemefényét. Babonás félelem szállotta meg kicsi szívüket: ha itt marad a karika, talán — ki tudja? — még a nyár is elmarad ebben az esztendőben. Künn, a vasutnál, Szipitykó a raktárhoz somfordált s mondta:

Bácsi, kérem, tegyék fel ezt a ládát a vasutra. Ebben van az én hinta karikám.

A raktáros bácsi értette a tréfát és sok dolog közt is évődni kezdett Szipitykóval:

— Hüm, hüm. Ebben van a karika? De hisz a karika nem vasutra való. Ha karika, hát guruljon haza magától.

Közbe szóltam:

— Az ám, a raktáros bácsinak igaza van. Azért karika, hogy guruljon. Vegyük ki.

— Igen, tóditotta a tréfát a raktáros bácsi — kivesszük a karikát, s magácska majd kigurítja innét.

— De nem gurul el nagyapóékhoz! Hagyják a ládában! kiabált Szipitykó, akár egy igazi utas.

Körülnézett, kereste a mamát, hogy segítségül hívja. Áldott szerencsére jött a mama, s hogy történt, hogy nem, a raktáros bácsinak meglágyult a szíve.

— Hát, Isten neki, maradjon a karika ládában.

III.

Ülven a kupéban, sokat vitattuk, vajjon a karika oda talált volna-e Huszár nagyapó kertjébe. Én azt mondtam:

— Hát, gyerekek, szó, ami szó, jó lett volna megpróbálni. Az lett volna csak a nagyszerű, ha Szipitykó a Perronnon elgurítja a karikát, jól a lelkére kötvén, hogy egyenesen a Huszár nagyapó házához guruljon.

Mondta Szipitykó:

— Nincs a karikának lelke.

Mondták a nagyobbak s ravaszul hunyorítottak:

— Honnét tudod? Hátha van?

— Ugy van, ki tudja, mondám én. Hátha van? Hej, Istenem, képzelem, milyen nagyot nézett volna nagyapó, amikor a karika begurul az udvarra. Felveszi a földről s beviszi nannynónak: Nézze nannyo, karika. Vajjon honnét került ide? Finom esztergályos munka. Ilyen még nem volt a mi falunkban. — Igazán — mondhatta volna nannyo — ilyen szép karika még nem volt itt. Higyje meg, nagyapó, hogy ez Pestről gurult ide. — Bizony, ha Pestről, akkor ezt az én kicsi unokám, Szipitykó gurította, s meglássa, nannyo, hogy ő maga is itt lesz nemsokára.

Erre Szipitykó erősen bánni kezdte, hogy miért nem hallgatott a raktáros bácsi szavára. Hadd tudták volna meg nagyapóék előre, hogy jönnek a pesti unokák.

IV.

Most már mindegy, ahogy van úgy van. Itthon vagyunk, itthon, kiűn szaladgálunk Huszár nagyapó kertjében, a csenevész szilvafák, az odvas alma- és körtefák közt. De mi nem látjuk, hogy a szilvafák csenevések; nem látjuk a vén fák odvát. Nem mese, de valóság, hogy Huszár nagyapó kertje szép, mint a Tündér Honát. Legalább nekünk az. És ott lóg a karika is a két vén körte közt, és ott tipeg Huszár nagyapó s félve, aggódva vigyázza a hinta merész lendülését. Öreg szívének fáj, hogy rongta ezeknek a kiszabadult rabmadárkákknak a kedvét, de bizony jobb szeretné, ha a sima, puha pázsiton szaladgálnának. Ám azért, jóllehet minden lehajlás egy jajjal jár nagyapónak, lehajlik, felemeli a kicsi unokát, a legkedvesebbet, beleülteti a karikába s szép gyengén meglendíti: huta, hinta!

Biztatja Szipitykó:

— Frösebben, nagyapó, erősebben.

— Óh, édes kicsi fiam, leesel. Félek, igen félek.

— Ne féljen, nagyapó! Legyen bátr, mint én!

Ez igen tetszik Huszár nagyapónak. Egész nap ezt a mondást hajtja. Mit mondott az ő kicsi unokája: legyen bátr, mint ő. Na, ebből a fiúból bizonyosan katona lesz.

V.

Mely rövid a nyár, édes jó Istenem! Ime, már sárga levelek tünedeznek elő a zöld levelek közt. Estefelé szomoruan zúg-búg a szél, a fák ágai búsan hajladoznak. A karika ott lóg a vén körtefák közt, de a hintázásra már nincs kedve a gyermekeknek. Huszár nagyapó is könnybeborult szemmel tipeg a kertben, megmeglebbenti a hüvös szél, s szegény nagyapó — köhécsel. Bús sejtélem szállja meg öreg szí-

vét: utólszor látja tán a pesti unokákat. Megfogózik a karikába, úgy pihen egy keveset, aztán betipeg a házba. Ott a vén ember helye, ott, a kandalló előtt. Szipitykó melléje dörgölődzik:

— Na búsuljon, nagyapó.

— Ó, édes kicsi fiam, hogyne búsúlnék. Elmentek, s ki tudja, látlak-e többet?

— De visszajövünk ám. A karikát itt is hagyom. Ugy-e, gondot visel rá, nagyapó?

— Hogyne viselnék, kicsi fiam. Beteszem a ládába. Ott megtaláljátok, ha én nem élek...

VI.

És bekerült a karika az öreg ládába, annak is a fenekére, hadd pihenjen ott a jövő nyárig. És csendes lett a Huszár nagyapó háza, udvara. És csendes lett a fecskekkel együtt elrepültek a pesti unokák is. Kettecskén maradtak: nagyapó és nagyanyó. Annyi gyermekök, annyi unokájok, s most senkijök. Ketten üldögélnek a kis szobában, ritkán zavarják csendes beszélgetésüket. Ujra élük az elmúlt nyár minden napját, annak minden örömét, az unokák minden szavát, mondasát, pajzánkodásait, s az emlékezés megszépít minden szót, minden cselekedetet — azt is, amiért akkor megpirongatták őket.

... De, hajh, egyszer csak Huszár nagyapó ott marad az ágyban és mondja:

— Beteg vagyok, nannyo. Ma nem kelek fel.

S mulnak a napok, az éjszakák. Huszár nagyapó nem kel föl. Nem is tud felülni a maga erejéből. Szegény nannyo segít, de ő is olyan gyenge...

Mondja nagyapó:

— Nem magának való ez, nannyo.

— Istenem, — sir nannyo — hát eseléd kezére bizzam?

Hosszu, nehéz csend következik, aztán megszólal Huszár nagyapó:

— Majd segít nekem az én kicsi unokám.

Nannyo rémülten néz nagyapóra: bizonyosan láza van, félre beszél.

— Ki segít magának?

— A kicsi unokám, Szipitykó.

— Hát az hogy segítsen? Hisz nincs is itt. S ha itt volna is, Gyenge fiucska még.

Mondja nagyapó:

— Menjen, nannyo, vegye ki a ládából az egyik karikát.

— Minek az? Hintázni akar? fordítja tréfára nannyo.

— Hozza csak ide.

Nannyo eléveszi a karikát.

— No, most szólítsa be a legényt.

VII.

Nagyapó ágya fölött, a gerendáról lóg le a karika. A Szipitykó karikája. Abba fogózik bele Huszár nagyapó s úgy ül fel az ágyban. S valahányszor beléfogózik, a kicsi Szipitykóra gondol és öreg szívéből áldó sóhajlás fakad:

— Áldjon meg az Isten, édes kicsi unokám!

A vadászkastély titka

Regény

IRTA: FÁBIÁN GYULA

HARMADIK FEJEZET.

A bujdosók.

Koresog Jóska világfájdalmas lélekkel kezdte meg bujdosását. Maga sem tudta, hogy merre viszi a lába. Végigment a Kálváriautcán és kijutott a Szent-István parkba. Itt szomorú szívét néhány percre elszórakoztatta a behavazott fák és bokrok szépsége. Amint tanácstalanul tapogott a park utjain, egy ismerős alak tartott feléje. Jóska figyelmesen megnézte. Határozottan ráismert Miskei Tamás volt az — senki más. Tamás harmadikos realista. Két osztállyal járt feljebb, mint Jóska. Az édes apja nyugalmazott ezredes, aki ugyanez kemény kézzel irányította Tamás nevelését. A legkisebb mulasztást, rendtelenséget, nagy szigorúsággal büntette. Tamás nem szeretett tanulni. Mindig kalandokon tölte a feijét. Tengeri kalózokon, utazáson, indiánuseken, mindenféle hősi történeten. A cserkészetet imádta. Ha tehette volna, szépen berendezett meleg tanulószobáját szívesen föleseréli egy indiánus wigvammal, vagy legalább is egy cserkész-sátorral. Örömmel állt volna valami őserdő mélyén, ahol élelmét maga szerzi meg vadászattal, halászáttal. Szóval, Tamás kalandvágyó lélek volt. Kalandvágyát a sok tanulni való, sajnós erősen korlátok köré szorította nem is beszélve az ádáz atya szigorúságról. Nos, ezzel a Tamással találkozott Koresog Jóska azon a tragikus délutánon.

Tamás meglepődve üdvözölte Jóskát.

— Szervusz, Jóska! Hol jársz itt ahol a madár sem jár? Mit csinálsz ottfele?

— Szervusz. Csak levegőzöm. Szellőztetem a tüdőmet. Szahadságot kértem Gerlói igazgatótól. De mit keresel te itt, ilyen időben? Miért nem tanulsz inkább holnapra? Beszélgetszél és akkor megnyuz az édesanyád irigységét.

Tamás intően intett.

— Ne említsd édes atyámat. Ő nem magántírázó lélek. Ha őnnek tudni akarod hát őnnek azért sétálok itt, mert félek, hogy az édes anyám félre fogja magvarázni azt az intő cédulát amelyet ma kaptam az osztályfőnököktől és otthon be kellene mutatnom aláírás végett. Két tárcyából kaptam intést és a számtanból még rovást is. Hogyan magya-

rázam ezt ki édes apámnak? „Lenni, vagy nem lenni“, — mondja Albion babérral koszoruzott klasszikus drámairója. Hiszen, érteszem engem?!

Koresog Jóskának leesett az álla a csodálkozástól.

— Hát így vagyunk?

— Így!... — szólt Tamás komoran.

— Te intő cédulát rejtegetsz kebleden és most nem mersz hazamenni, mert félsz a veréstől?

— Mondjuk, hogy nem merek, ha te gyávaságnak minősíted a balsorsot, amely vállaimra nehezedik. Még ebédelni sem voltam otthon. Nem is megyek. Elhatároztam, hogy elbujdosom valamerre.

Koresog szeme fölragyogott.

— Tami! Ez igazán nagyszerű!

— Micsoda?

— Ez nagyszerű. Én is bujdosom.

— Csak talán nem?

— De bizony igen!...

— Hát a te lelkedet mi nyomja?

Jóska komor zordsággal felelt:

— Gyilkosság!... Véres büntény!...

— Mit beszélsz? Hiszen az előbb még nem volt semmi bajod!

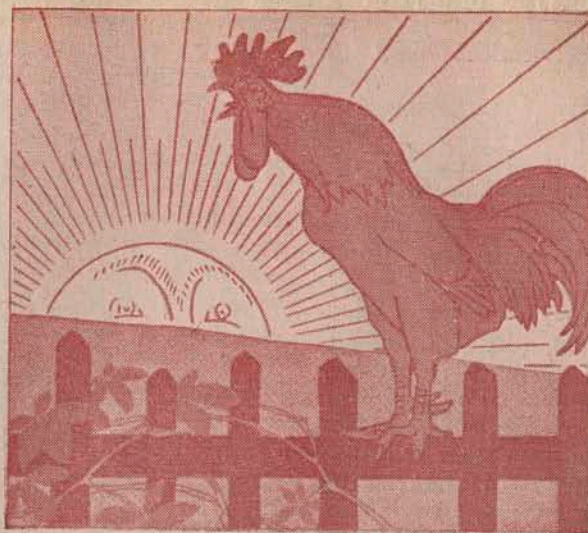
— Ezzennél vagyok én! Nem beszélek félre. Hallgadj meg az esetemet.

Koresog elmondta a Csinossal történt kalandot. Tamás nagy komolysággal hallgatta meg. Azután kimértén megszólalt.

— Súlyos büntényt követtél el. Kioltottál egy életet! Bizony, nem cserélnék veled. Megértem, hogy menekülsz az igazságszolgáltatás sújtó keze elől. Nem tehetsz mást, mint azt, hogy te is elbujdosol. De tudod mit? Ha már így egymásra találtunk, tartunk együtt. Szövetkezzünk! Osszuk meg a bujdosó keserű kenyerét. Kettőn talán könnyebben elviseljük sorsunkat. Szökjünk meg együtt! Én már sok kalandot olvastam és így elméletileg tisztában vagyok a bujdosás műveletével. Majd én vezetek. Biztosítalak, hogy az elmélet a gyakorlatban is kitűnően be fog válni. Csak bízd rám magadat!...

Koresog Jóska meghatottan szíjogott.

— Milyen nagy magasságban trónol a

KUKORIKU! KIKERIKI!

— Kukoriku, jó reggelt!
Az áldott nap már felkelt.
Gyermekek is keljenek,
Iskolába menjenek!

te lelked, kedves Tami, hogy egy ilyen gyilkost védelmedbe veszel és nem fordulsz el irtózva tőle. A legnagyobb örömmel csatlakozom hozzád. Tartsunk hát együtt. Bolyongjunk kettesben és osszuk meg egymással a számkivetés keserű kenyerét.

A két bujdosó megölelte egymást, kemény kézszorítással erősítették meg a szövetséget és elindultak a szőlőhegyek felé.

A bizonytalan, rejtelmes jövődő felé.

NEGYEDIK FEJEZET.

A vadászkastély.

Miskei Tamás és Koresog Jóska, a két ujdonsült kalandor, nehezen haladt előre a havas országuton. Már délután négy óra elmúlt. Erősen szürkült. Az égen ólomszínű hófelhők kavarogtak; a szél is barátságtalanul süvöltött. A bujdosás mindenképpen rosszul kezdődött. Sokkal kellemetlenebb volt, mint ahogyan azt gondolták volna. Koresog megfujta a körmét. Eszébe jutott, hogy az árvaházban ilyen időtájtban jó félbarna cipőt osztanak szét. A cipóra való emlékezés kinosan érintette.

— Te Tamás! Itt az uzsonna ideje! Mit kapnál te most odahaza uzsonnára, ha meg nem szökünk?

— Mit kaptam volna? Habos csokoládét néhány torta szelettel, vagy teát sonkával.

— Ugy? Csokoládét, tortát? Szép. Igen szép . . .

Szegény Koresog Jóska egy marék havat tömött a szájába, azt szopogatta, hogy izgalomban égő inyét valamivel megcsalja.

— Kár ezen gondolkozni, — mondta Tamás mély megvetéssel — a bujdosók úgy sem táplálkoznak dobos-tortával, hanem fakéreggel és bikkakkal.

Jóska elfintorította az orrát.

— No, ez szép. De nem bánom, kívánesi vagyok a bujdosók eledelére.

— Honnan vegyek én bikkakkot? Nagyotib baj az, hogy már szürkül és nem tudom, hogy merre is járunk? Ne forgasd a prózai evésen az eszedet.

— En tudom, hol vagyunk. Az ut a pornói erdőségen vezet keresztül. A nagy erdőn túl, még jó messzire van Pornó faluja. Az erdő a bajor királyé. En már jártam egyszer ezen a tájékon. Azt is tudom, hogy a pornói erdő mélyén vadászkastély van. Ide szokott szállni a bajor király minden évben egyszer, amikor itt nagy vadászatokat rendeznek. Ime, látom a dülőutat is, amely innen az országról egész a kastélyig vezet.

Tamás megállott a dülőút előtt. Gondolkozott.

— Mennyire lehetünk most Pornótól?

— Még jó két órányira.

— És a vadászkastélytól?

— Körülbelül háromnegyed órányira.

— Akkor inkább a vadászkastély felé tartunk. Azt elérjük, még mielőtt beáll az éjszaka.

— Mit csinálunk ott a vadászkastélyban?

— Szállást kérünk, mint eltévedt vándorok, akik bikkmakkot szednek az erdőn.

— Te boldogtalan, hiszen ez nem bükkös erdő! Meg hátha nem lakik senki sem abban a kastélyban?

Tamás lesujtó pillantást vetett Jóskára.

— Így beszél a gyilkos, aki az igazságszolgáltatás sujtó kezétől menekül?! Te talán bizony elsetálnál Pornóra, ahol telefon, táviró van és ahol a kisbíró rögtön letartóztat és bitófára juttat! Nem, azt nem tesszük! Felkeressük a vadászkastélyt, ott nem talál meg senki. Ha lakják a kastélyt, úgy is jó. A kastély lakói még nem értesülhettek az általad elkövetett büntényről, a körözőlevelet sem kapják meg és így biztonságban leszünk. Ha meg nem lakik a kastélyban senki? Nos, akkor még jobb, mert ott erre az éjszakára valamilyen menedéket találunk. Legalább föld alá kerülünk.

Koresog Jóska megadta magát a sorsának. Hiszen, igaza van Tamásnak, csak nem szalad egyenesen a pornói kisbíró karjai közé? Szó nélkül rátért az országútról az erdei útra és elszántan taposta a havat. Az országút is már sűrű erdőségben haladt, de a dülő valóságos bozótban vezetett keresztül, a hó is betakarta, úgy, hogy néhol csak sejtett az utat. Igen keserves ut volt az. A nagy hóban alig emelhették a lábukat. Már azt hitték, hogy eltévedtek, amikor nagy tisztásra bukkantak, amelyen hatalmas épülettömb sötétedett az esti homályban. Ez volt a bajor király erdei vadászkastélya. A két bujdosó körüljárta a kastélyt. Nem láttak benne világgosságot. Koresog Jóska megszólalt.

— A kastély teljesen elhagyatott. Nem lakik benne senki. Be van zárva a kapuja. Ugy látszik, hogy csak az erdész jön néhanapján körülnézni, hogy minden rendben van-e benne? Már most mit csináljunk? Hol szállunk meg? Én erősen fázom ebben a farkasordító hidegben. Ehes is vagyok. Tamás! Tamás! Meglátod, hogy itt pusztulunk el, a pornói vadonban! . . .

Miskei Tamás a büszkeségtől remegő hangon válaszolt.

— Te kétségbeesel, amikor egy kis kalandban lehet részünk?! Végre igazi kaland! Valódi, hamisítatlan, életveszélyes kaland!

Ez kell nekem! Ime, most két számkivetett bolyong a fagyos vadonban és előttük a szürkeletben egy titokzatos kastély mered félelmes esendben. A baglyok és kísértetek tanúja! Föl! Előttünk van a borzalmak vára! De hiába huhognak felém a rémek baglyai, én nem riadok vissza. Meghódítjuk a várat!

— Ne szavalj, Tami! Jaj, ne szavalj! — siránkozott szegény Koresog Jóska. — Engem kitör a nyavalya a hidegtől és a félelemtől, te meg szavalsz, — szavalsz, mintha magyar órán a „Welszi bárdokat“ kellene felmondani és te kétharmadot szeretnél megkeresni rajta. Hát, ne szavalj, kérlek, mert már két perc múlva lefagy a nagyujjam körme, ha földel alá nem jutunk. Iparkodjunk már most minden áron bejutni a kastélyba.

A vadászkastélyt embernél jóval magasabb vörös téglafal vette körül. A falon díszítésül lőrésüket alkalmazták, de azokon vaslács volt. A kapu zárja sem engedett. Mit volt, mit tenni? Koresog Jóska a Miskei vállára állott, fölkapaszkodott a falra, maga után huzta bujdosó társát és leugrottak a kastély udvarára.

A nagy épület be volt zárva. Be kellett jutniok akárhogyan is. Hiszen, elpusztulnának az erdőben, ha most félig fagyottan vissza akarnának térni. Miskei addig-addig mesterkedett, amíg egy földszinti ablakot be nem nyomott. Nem volt jól bezárva. A vaslás egy kis nyomásra fölpatant és az ablak könnyen kitárult. A két szőkevény bemászott az ablakon. Valami kamarafélébe jutottak. Nem láttak semmit. Tamás ide-oda botorkált a sötétben. A kezével tapogatott. Butorok körvonalai rajzolódtak ki a világosabb falon. Egy nagy szekrényhez jutott. Nyitni próbálta az ajtaját. Sikerült. Tamás kutatótt a poleokon. Egy kis doboz került a kezébe. Hohó! Hiszen, ez gyújtó! Egy pillanat múlva fellebbant a gyújtó lángja és a két bujdosó előtt a mesék kincseit sokszorosan fölülmuló drágaságok tárultak föl a rozoga szekrény mélyében. Az egyik poleon gyertya fehéredett, mint valami alabástrom oszlopocska. Tamás gyorsan meggyújtotta a drága kincset és megszemlélte a szekrény tartalmát. Nagy esomagban gyújtófácskákat találtak. Gyertya is volt bőségesen. Egy nagy fadobozban só, paprika. Gyorsfőző, denaturált szpiritusz. És egy óriási zacskó.

Koresog Jóska belemarkolt a zacskóba és megnézte, mi van benne? Száraz, vöröses barna fonnyadt félholdacsók feküdtek a tenyerében. Jóska mohón megszagolta a esodálatos leletet és átszellemült arecal suttogta maga elé:

— Bagótüdő! Mi! Bagótüdő!

— Micsoda?

— Mondtam már, hogy — bagótüdő! Ha nem tudnád, mi az, megmondom, hogy ez nem egyéb, mint a legfinomabb aszalt alma. Ha egy jó marékkaal megfőzünk belőle, tisztességesen elverhetjük az éhségünket. Ennyi bagótüdővel élélhetünk egy hónapig is.

— Nagyszerű! — ujjongott Tamás — nem halunk hát éhen! Hanem mielőtt vacsorát főznénk, nézzünk körül ebben a kastélyban.

A kamara ajtaja nem volt bezárva. A bujdosók végigkutatattak minden helyiséget. A földszinten a konyha, fűskamra, eselédhelyiségek voltak, fönn az emeleten hálószoza, nagy ebédlő terem, egy sor kis vendégszoza és mindenféle helyiség, amely a vendégek kényelmét szolgálta. A kastély teljesen lakható volt. Bármely percben érkezett volna oda egy vadásztársaság, jól érezte volna magát benne. A falakon temérdek vadász-trofea, sok püska, mindenféle fegyver. Egy kis ruhásszobában a fogasakon hetyke vadászkalpagok, zergeszakállas, meg fajdkakas-tollas diszkekkel. Ruhák, bőrből való bekecesek.

— Ez mind igen szép, — vélekedett elégedetten Tamás. — Válasszunk lakosztályt magunknak. Én legszivesebben a diszteremben laknék.

— Óh, persze! Hová gondolsz? A konyha mellett egy kisebb szobát láttam. Jó vas-kályha van benne, asztal, szekrény, meg két ágy. Legjobb lesz, ha oda huzódunk.

Ugy is tettek.

Koresog Jóska hamarosan fát keresgélrt össze, begyújtott a kályhába. Néhány pere mulva kellemes meleg terjedt el a szobában. Az asztalon a gyorsfőző állott és egy alumínium lábásban rotyogott a fűlséges illatu bagótüdő.

A két bujdosó kényelembe helyezkedett. Koresog Jóska testvériesen szétosztotta a illatos bagótüdő főzetet. Mindketten mohón szűresölték a savanykás alma-lét és boldogan majszolták a szilárdabb halmazatu almaszeleteket.

Tamás megelegedését fejezte ki.

— Jó ez a bagótüdő. Csak egy kissé savanyu. Cukor hiányzik belőle. Édesen sokkal jobb lenne.

Koresog Jóska megbotránkozott.

— Hálátlan vagy. Hiszen, az éhhaláltól menekültél meg.

— Mitől? Az éhhaláltól? Az nem megy olyan könnyen! Hasonló adott esetben, például egy lakatlan pusztá szigeten, ahol még

bagótüdő sincs, a partra kivetett hajótöröttek megfőzik a cipőjük talpát és azt eszik meg.

— Deiszen, — pattant föl Koresog — az én cipóm talpából nem eszel! Az árvaházi cipő! Állami cipő! Azt számon tartja Gerlóci igazgató ur! Nekem azzal számolnom kell!

— No, jó! Hát lemondok a cipőtalpról. Csak az éhhalál meggátlásáról elmélkedem. Van más példa is. Teszem azt, mielőtt éhen halnánk, sorsot húzunk és a nyertes — meg-eszi a másikat.

Koresog Jóska elvörösödött mérgében.

— Persze! Te azt hiszed, hogy majd esalni fogsz a sorsolásnál és te nyersz. Azután mondd, kérlek, milyen alakban akarsz megenni engem? Gulyásnak? Pörköltnek? Vagy özgerincnek tatár mártással?!

— Csak úgy nyersen... Amint az a hajótöröttek társaságában divatos.

— Csak úgy nyersen?! — kacagott fel Koresog Jóska keserű méreggel. — Hát, tudd meg, hogy én vilkos vagyok ugyan, de ilyen hitványságra nem vetemednék!...

— No-no! Csak ne tüzelj! Sajnos, nem hajótöröttek vagyunk egy pusztá szigeten, hanem fejedelmi vadászkastély vendégei és amig előttünk bagótüdő illatozik, nem gondolunk az éhhalálra.

A viszály hamar elült. A két cimborá szőnyegekbel, pokrócokbel jó ágyat vetett, lepihent és csakhamar mély álomba merült.

(Folytatása következik.)

A
legtartalmasabb
legpompásabb, magyar-
nyelvű kézimunka-
tiság a

Tündérujjak

Megjelenik havonként egyszer

Félévi előfizetési ára:
Romániában 300 Lei
Csehszlovákia 66 Kc.

Az összeg
előzetes beklldése ellenében
szállítja az

Aesopus lapkiadó és könyvterjesztő

Sáth-Mare—Szatmár

ÖREG KOLDUS

Megy az öreg koldus. Házzól-házra jár. Egész falu népe jól ismeri már. — Amit Isten adott, abból adjatok. Egy darab kenyeret ne sajnáljatok.

— Állj meg, öreg koldus, ne fáradj ide. Hozok én kenyeret neked izibe. Puhát, foszlós be-lüt, azt adok neked. Ülj le ide szépen, itt meg-

eheted. Így szól a kis leány. Gyorsan elszalad. Szegény öreg koldus leül ezalatt. — Ihol, szegény öreg, hoztam levest is. Jó puha kenyérral fogyszd el ezt is.

Szegény öreg koldus imádkozik. Mondd meg nekem: kiért imádkozik?

E—6.

SZÉP LEVELEK

I.

Drága jó Nagyapó!

Ei sem akarom hinní, hogy én vagyok az a rossz levélíró unoka, aki már szinte két hónapja nem írt, pedig eze-öltt majdnem minden héten bekopogott egy-egy levéllel a Nagyapó ajtaján. De ha nem is írtam, igen sokat gondoltam Nagy apóra s különösen magányos óráim-ban igen gyakran szálltak el gondolataim hérces Szé-kelyország csöndes falujába: Kísbaczonba. Magam előtt fáttam a szeretet leghívebb apostolát, ahogy ezüst fejével az íróasztal fölé hajol és ír, ír. Ir megtörtént és meg nem történt, vig és szomorú dolgokat, válaszol kis unokái leveleire és mindezt átítatja a szívéből kiáradó meleg szeretettel. És amikor ezeket a sorokat olvassuk, egész észrevétlenül beszívjuk ezt a szeretetet és szívünkbe va-lami csodálatos érzés költözik. Igen-igen boldogtalan lehet az az ember, aki soha nem érezte ezt az érzést, de én nem is hiszem, hogy ilyen él a világon, mert szere-tet nélkül nem élet az élet. Az olyan fontos, mint a szom-ját oltó víz és a mindennapi kenyér, mert ha a szívünk-ben szeretet van, akkor megelégedettek vagyunk és nem zúgolódunk, hogy nekünk csak kenyeret és vizet adott az Isten. Erre a legszebb érelyre, a szeretetre tanít min-ket a mi Nagyapónk, ennek a magját szórja el a gyer-mekek szívébe és én azt hiszem, hogy ezt a nagy jótéte-mányt, amelynél nagyobbat senki sem adhatja, nem is tudjuk mi meghálálni soha. Megint ott van hát a szere-tet szent ünnepe: a karácsony. Ez az az ünnep, ami-kor minden embernek a szívében kigyulnak a szeretet gyertyácskái és melegüktől felolvad a szív körüli jég-kéreg. Sok örömet hozott nekem is a karácsony. Tessék elképzelni, csak könyvet tizet kaptam és valamennyi jó írótól való, köztük Nagyapó „Huszár Anna“ c. könyvét is. Azonkívül még sok szép dolgot, melyek mindenikének

igen örültem, de legjobban mégis csak annak, hogy a mesém megjelent. És ezt az örömet meg'nt Nagyapónak köszönhetem, minthogy Nagyapónak köszönhetem éle-tem legnagyobb örömeit. Nem találok én szavakat ezek-nek a megköszönéséhez, de a jó Isten bizonyosan beírta az ő aranykönyvébe. Én csak annyit mondok: köszö-nöm.

Most pedig megígérem, hogy legalább minden 3—4 hétkben fogok írni; és igen kérem Nagyapót, hogy lega-lább minden 5—6-ik levelemre válaszoljon külön. Nem mond'at én, hogy levélben, ezerszer megköszönök még egy lapot is.

Mindkettejüknek boldog újévet kívánva kezét szere-ttel csókolja hálás unokája:

(Kolozsvár, 1928. dec. 26.)

Petrovay Gabriella.

II.

Drága jó Elek Nagyapó!

Már nagyon régen nem írtam Nagyapónak, de min-dig szeretettel gondoltam reá és olvagattam a Cim-borát. Először is a legholdogabb új évet kívánom kedves Elek Nagyapónak és élete-szenvedésel és örömei része-sének, a jó Nagyanyóknak. A jó Isten tekintsen le reájuk ez új esztendőben is, adjon erőt és egészséget, hogy jó kedvvel, életörömmel írja nekünk kisbacsoni Nagyapó a Cimborában szebbnél-szebb meséit és verseit. Nagyon tetszett a karácsonyi szép verse és adjon a jó Istenke hosszú-hosszu életet, hogy még sok-sok szép mesét írjon a mi lelkünk szépitésére és nemesítésére.

Leírom a karácsonyestét, kedves Nagyapóka. Azt hiszem, hogy jó kis leányka voltam, mert a jó Jézuska szép, nagyon szép karácsonyfát hozott. Remegő szívvvel vártam az érkezését és nem csalódtam benne. A szép

karácsonyán kívül két meséskönyvet, egy festő albumot, varró készletet és a szép nagy szőkehajú babámat felöltöztette kis szent Teréznek. Mikor megjött a jó Jézuska és teljes lényvel égtek a gyertyák a szép karácsonyán, letérdeltünk édes jó anyukával a fa elé és egy énekeltük el azt a szép karácsonyi dalt: „Mennyből az angyal, lejött hozzátok“. Szívünkben az öröm és meghatótság könnye ült. Azután elmentünk az édes Nagymamához és oda is eljött a jó kis Jézuska, ott is egy szép kis karácsonyfa, alatta két ruha, Nagymamám

és keresztmamám ajándéka. Dupla örömem volt, de elszorult a szívem, ha arra gondoltam, hogy van sok kis gyermek a világon, akikhez nem kopogtatott be a jó Jézuska; kiknek szívében szomorúság, bánat ül, kik éheznek és fáznak. Imádkoztam a jó Istenhez, hogy jövő évben mindenkinek boldog karácsonya legyen.

Kezét csókolja:

(Nagyvárad, 1929. jan. 1—5.)

Stepunek Baba.

A CIMBORA BARÁTAI

Uj rovatunk előfizetőink körében nagy tetszésre talált, amit mi sem bizonyít jobban, mint-hogy az utóbbi napokban igen szép számmal léptek be olyan gyermekek, akik régi előfizetők ajánlására rendelték meg lapunkat.

Minden újonnan belépő előfizetőnknek egy ajándékkönyvet küldünk és pedig ezuttal Elek nagyapó pompás gyermekregényét, a „Három gyermek és egy kutyácska kalandjait“, amely olvasóink nagy tetszésére a múlt évfolyamban jelent meg.

Minden olvasónknak, aki új előfizetőt szerez lapunk számára, hálánk jeléül egy díszes kiállítású könyvet küldünk, azonkívül pedig számukra minden hónapban egyszer jutalom-sorsolás rendezünk. Minden alkalommal három jutalmat sorsolunk ki, még pedig: két fél kg.-os doboz finom Stollwerck csokoládét és egy díszkötésű ifjúsági művet.

A sorsolásban résztvesz mindenki, aki:

a) legalább három év óta előfizetője a Cimbora-nak;

b) aki előfizetője a lapnak és 1927. jan. 1. óta legalább egy előfizetővel szaporította a Cimbora táborát.

A sorsolást minden hó végén ejtjük meg és

a következő hó 10.-én megjelenő számban tesz-szük közé a sorsolás eredményét!

Január havában a következő buzgó előfizetők szereztek új előfizetőket:

Schaller Olga,
Altmann Ernő,
Eördögh Emmy,
Fisch Béla,
Czirner Elemér,
Gulyanits Ella,
Lázár Klári,
Sásdy Sarolta,
Péter Károly,
Dénes György,
Halász Zsuzsi,
Kronberger Pali,
Gáthy Tamás.

Hálánk jeléül mindegyiknek küldtünk egy szép, értékes ifjúsági könyvet. Akinek neve vastag betűvel van szedve, az egynél több előfizetőt szerzett. Ezek természetesen annyi könyvet kapnak, ahány előfizetőt szereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve véletlenül kimarad, kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akit szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek ajánlatára fizettek elő.

A magyar család legpompásabb folvóirata, az „UJ IDŐK“ félelvi előfizetési díja Romániában 600 lei, Csehszlovákiában 130 csehszlovák korona. Az összeg előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

Közkívánatra meghosszabbítottuk ingyen könyvajándékunk szétosztásának határidejét. A határidő január 31.-én lejár, aki tehát -- ingyen könyvekre igényt tart, küldje be előfizetését azonnal, nehogy e kiváló alkalmat elmulassza!

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

A LÁGYSZIVÜ KIRÁLYFI

Irta: Harsányi Gizi.

II.

— Adta teremtette! Hát megtanultál nyafogni attól a nyámnvila vitéztől? Na, majd adok én neked efféle földön divatozó haszontalanságot! Mars a szobádba és apróra tört meteor köveken fogsz térdelni holnap estvélig!

Szegény Holdsugárka! — szomoruan surrant kamrájába és nehéz szívvvel térdelt a kemény meteor szilánkokra.

Másnap reggel, hogy felébredt a királyfi, megdörzsölte a szemét és úgy vélte, hogy igen szepet álmodott, de amikor hiába kereste ezüsthuru lantját, tudatára ébredt annak, hogy estéli látomása bizony, bizony valóság volt. Erősen megfájdult a szíve szegény királyfinak arra a gondolatra, hogy soha-soha többé nem láthatja Holdsugárkát! Mert hát hogyan is juthatna a holdba? Annyira nekikeseredett bujában, hogy szegény ide, szegény oda — sirva fakadott. Ezt már önmaga előtt is röstelte. Hát hogyisne! Kardforgató férfiember létére sir, mint egy kis gyerek, mert a szíve fáj. Hát ezen segíteni kellene valahogyan. Eszébe jutott, hogy van nekik egy jószágos tündér védőszellemök, felkeresi és tanácsot kér tőle, megkéri szépen, cserélje ki a szívé! Hadd legyen ő is olyan könnyen élő vidám vitéz, mint a barátjai. Rápattant hóféhér paripájára s a tündérhez vágatott.

— Isten hozott, szépséges fiam, lágyszivü királyfi! Mi járatban vagy errefelé?

— Oh jószágos tündér, felelte a királyfi, nagy az én bánatom, de még nagyobb a kérésem. Segíts rajtam! Cseréld ki a szívemet hadd Tegyek én is keményszivü dalia, ki nem irtózik a vércintástól. Akinek a maga baja sem fáj soha, nem hogy még a másén is kesereg. Keményítsd meg ezt az én mindent érző lágy szívemet!

— Nagy dolgot kérsz, édes fiam! Jól meggondold! Ha meghallgatom kérésedet, ezzel megfosztalak mindattól, ami szép az életben. Nem fogsz többé énekelni, mert a szíved nem sug dalokat neked. A szenvedést hirtől sem fogod ismerni, pedig ez edzi acéllá a lelket, de nem fogod ismerni az igazi szeretetet, a megértést sem. Sivatag lesz a lelked, amely eddig virágoskert volt. Közönyösen mégy el az élet minden szépsége mellett mindaddig, amíg csak az ezüsthuru lantra újra rá nem találsz. Ha egyszer aztán sikerül megkeritened, átváltozik a szíved rendes emberi szívvé. Nekem nem áll módomban ilyenné változtatnom, csak egészen érzéketlenné tehetem. Válassz! Megmaradsz a régi mellett, vagy a ridég, kemény szívet választod?

— Jó tündér, én határoztam! Elég volt! Nem akarok tovább szenvedni!

— Jól van, legyen kívánságod szerint! — mondta nem minden szomorúság nélkül a tündér és rátette kezét a királyfi szívére. Egy pillanat alatt kővé dermedt a fájó szív. A királyfi néhány

percig lehunyta szemmel állott, majd se szó, se beszéd, köszönés nélkül lovára pattant s elvágatott.

— Szegény királyfi! — sóhajtott a tündér. — kár éretted! De akár akard, akár nem — hozzá segítelek az ezüst lanthoz.

A jó tündér megvárta az estét s amikor az öreg kerekedett Holdapó képe — elővette gyémánttal kirakott ijját, aranyos nyilvesszejét, kikeresett egy szép halványárga rózsát s a szirmára reá írta: „Édes Holdsugárka barátnóm! Ismerem a szíved titkát s szívesen megsegítelek, hogy elérd, amire vágyol. Te leszel a szép királyfi felesége, ha földre juttatod az ezüst húrú lantot. Ezzel arany hajszálával rákötözte a nyilvesszőre a rózsát s elpattintotta az ijjat. Surrant, repült a nyilvessző a légen által s repült egyenesen a holdba. Egy holdtündér, Holdsugárka szolgálóleánya, megtalálta s vitte egyenesen urnőjéhez, Holdsugárka azonnal felismerte tündér barátnője nyilvesszejét s mohón olvasta el az üzenetet.

— Azonnal álljon elő a kocsim! — adta ki a parancsot a holdtündérnek.

Tizenkét ezüst galamb húzta a gyönyörű ezüst kocsit. Holdsugárka maga hajtotta az ezüst hamba fogott galambokat. Úgy repült utána hosszú haja, mint ragyogó ezüst felhő. Végre megállottak a lgeöregebb holdtündér sziklavára előtt.

— Tanácsodért jöttem, kedves keresztanyám. Oh, mondd meg nekem, hogyan juthatnék a földre?

— Oh te kis bohó, hát miért akarsz a földre jutni? Nem jobb és szebb a mi birodalmunk?

Erre Holdsugárka híven elbeszélte találkozását a szép királyfival s az ezüst lant történetét sem hallgatta el.

— Hát, ha így állanak a dolgok, lánykám, egyet se búsulj, én megsegítelek, vigasztalok az öreg tündér. — A lant úgy sem titeket illet, hanem a gazdáját. Azt vissza kell juttatni valamiképpen, de jómagad csak úgy juthatsz le a földre, ha áldozatot hozol azért, akit szeretsz. Vágd le gyönyörű ezüst hajadat tőből, fond vékony sodru kötélle s úgy ereszkedj alá. Majd én tartom a kötél végét s úgy iránytom, hogy a királyfi kastélyának kertjében érj a földre.

Holdsugárka megköszönte a jó tanácsot s alig várta, hogy haza érjen. Otthon rögtön olótt fogott és sajnálkozás nélkül vágta le gyönyörű, dús ezüst haját, hiszen azért tette, akit mindenkinél jobban szeretett. Aztán munkához látott. Éjjel-nappal font, amíg végre elkészült. Akkor nagy óvatosan besurrant a kincstárba s kihozta az ezüst lantot. Gyalog osont a sziklavárhoz. Ott az öreg holdtündér derekára erősítette a hajából font kötelet, megölelte, megcsó-

kolta s leengedte a földre, de előbb egy terjedelmes sűrű felhőt aggatott Holdapó képe elé, aki váltig mérgelődött is emiatt, de sehogy sem tudta elhessegetni.

Ezalatt Holdsugárka minden baj nélkül földet ért, leoldotta a kötelet s elbujt a papucsból lett ezüst virág kelyhében.

A királyfi már napok óta megint otthon volt s az egész királyi udvart nagy csodálatba ejtette csaknem kegyetlenségig menő vitézi tetteivel. Sehogyan sem értették ezt a hirtelen nagy változást. Bezzeg nem énekelt most már, nem andalgott egyedül, hanem vígan tivornyázott levele társaival; de a lelkében minden iránt fássult közönyt, nagy-nagy űrt érzett, nem szeretett senkit önmagán kívül, talán még önmagát sem egészen. Párviadalokban, mulatságokban csak ideig-óráig telt kedve, aztán sorba kihajigálta kedvenc embereit az ablakon s egyedül maradt. Egyszer a többi között a szomszéd királyfi fiát, egykori kedves, kenyeres pajtását is utánok hajította, s a királyfi oly szerencsétlenül hengerbuckázott alá az ablakból, hogy a lábát ficamította. Sántitva s a fogát szíva fájdalomában nagy keservesen lóra kapaszkodott s egész kíséretével haza nyargalt. Persze, otthon azonnal elpanaszolta sérelmét az édes apjának, aki tüstént elrendelte, hogy seregeket toborozzanak, mert háborúval akar bosszút állani a fiáért. Nosza, megijedt a szegény öreg király, amikor ennek meséjét vette, hogy az ő kegyetlenné változott fia ilyen nagy bajt zúdít a nyakába s most már szívből sajnálta az ő egykori dalos fiát, a jót, a kedvest, aki mindenkinek kedvében járt. Egyre azon imádkozott, bár változtatná vissza valamilyen csoda olyanná, amilyen volt. Hiszen erre a kegyetlen szívű, rideg emberre csak nem bízhatja országa s népe sorát?

A királyfi egy este, alighogy a vadászból hazajött, valamiért megharagudott kedvenc vadászkuttyájára és dühében korbáccsal rontott a szegény állatnak. A kutya ösztönszerűleg futásban keresett menedéket. A királyfi örült dühvel rohant nyomában, de nem tudta utólni. A jó lábu agár csakhamar a tópartra ért s a vízbe vetette magát gazdája korbácsa elől. A királyfi lihegve érkezett a tópartra s bámulva meredt a néhány lépésnyire nyíló ezüst virágra: még a haragját is elfeledte, amint lassan nyíladozni látta. Egyenként bomlottak ki az ezüst szirmok s csakhamar tárt kehellyel állott a virág. Holdsugárka légies könnyed kis alakja sudáran emelkedett a kellős közepében. Szó nélkül nyújtotta a királyfi felé az ezüst lantot. A királyfi, szinte akaratán kívül lépett közelébb s magához ragadta kedves lantját. Ujjai öntudatlanul tépték a húrokat, szemét Holdsugárkára függesztette.

S íme, csoda történt! Abban a pillanatban, ahogy keze az ezüst húrokat érintette, egyszerre megmozdult kővé dermedt szíve s jóleső, meleg érzés járta át egész lényét. Egy pillanat alatt kikapta Holdsugárkát a virág kelyhéből,

gyöngéden a pázsitra állította s térdre borult előtte.

— Drága, szép ezüst tündér, könyörögve kérlek, maradj itt a földön s légy az én édes kis feleségem!

Holdsugárka bájos mosollyal hajította le rövidfürtű fejcskőjét s mindkét kezét a királyfinak nyújtotta.

Másnap megtartották a lakodalmat. Az öreg király a boldogság könnyeit hullatta, hogy ismét szelid, jó fia van. Holdapó pedig ragyogó ábrázattal, széles mosollyal, ugyancsak boldogan szemlélte a lagzi folyását s menten parancsot adott:

— Minden csillag az én vöm országára ragyogjon ma éjszaka!

Holdsugárkából szorgalmas, rendes földi asszonyka lett. Lágyszivű királyfi pedig ezentúl nem riadt vissza a harctól, ha az ország érdeke úgy kívánta, de felesleges vért sohasem ontott. Bölcsen s igazságosan kormányozta az országot édes apja halála után.

(Rákospalota.)

Nagyánystvéretek legkedvesebb olvasmányunk a „Magyar Lányok“, kiadóhivatalunk utján megrendelhető. Előfizetési díja: Romániában félévre 200 lei, Csehszlovákiában félévre 66 cselekorona. Az összeg előzetes beküldése ellenében állítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmar.

Gyermekek

ÉLVEZETTEL
SZEDIK A JÓ-
IZÚ

KOPROL

CSOKOLÁDÉ
HASHAJTÓ!

Ingyen mintát készséggel küld

„Gea“-Kramer Laboratorium,
Timișoara

EGY IFJÚ FEHÉR-BIHAL AZ ÓCSKASORON

MARHASÁG HÉT RÉSZLETFIZETÉSÉBEN

Írta: Ifj. Pröhle Vilmos.

Becsbeci Sámuel mészáros volt Sárkefe nagyközségben. De mindenki csak Sámuel prófétának hívta, aminek alapos okai voltak.

Először is a próféták nemzetségéből származott, aztán volt 12 és fél fia, azután száz esztendő volt — no, nem Becsbeki Sámuel, — hanem az a borju, amit hetenként kétszer levágott óprófétasága, hogy hát aszongya:

— Ne csak marhahúst együnk.

Végül pedig, úgy hetenként nyolcszor, ócskaság vásárt tartott a sárkefei vásártéren. Ezekre a vásárookra a világ minden tájáról eljöttek a régészeti professzorok, — mint Dénes bácsi írja a felnőttek Cimborájában: faji és felekezeti különbség nélkül, — súlyos aranyakat fizetve a csakis a Sámuel prófétánál kapható özönvizelőtti állatok csontjaiért.

2.

Sárkefe községnek volt egy albirója, aki úgy ivott, mint egy sárkefekötő. Hephupa Tóbiás volt a becsületes neve — és mert történetünk idejében a nagyságos főbíró úr tekintetes feleségével együtt ezüstnászutra méltóztatott utazni, a falu kormányát Tóbiás vezette. Anyyira örült Tóbiás az alfőbiróságnak, hogy ezekben a napokban már annyit ivott, mint egy parkettvikszoló-kefe-kötő.

— Nézze, fő-albíró úr, — mondta ekkoriban neki Sámuel próféta, — igaz, hogy ezen a héten meg volt mind a nyolc vásár, de magának, Hephupa úr, Tóbiáskám, nagy hatalmánál fogva joga van még egy kilencediket engedélyezni.

— Jogom az van, — ordította Hupahepe, — azt én tudom. A nagyságos főbíró után én va-

gyok a második fő; alfő, felfő! Ha megengedem, lesz, de nem engedem.

— A kedvemért, Tóbejkó! — kérlette Becsbeki úr. — Mert ha nem engedi meg, akkor is megtartom és ráadásul nem adok több pájinkát.

— Tán csak nem ettél Schmoll pasztát, Samu?!?

— Nem, csak subickos krémet, kefegyártó úr. Egy párjátrikoltó vásárt akarok csinálni, egy ódon ritkaságok vásárját. Muszáj, az uradalom és a bíró fia miatt is. Hiszen, ért engem. Az albiró téns úr ne tudná? Hehehe!

— Hehehe! — nevetett Tóbiás téns úr, — tudom! Értem! — Pedig nem tudott, nem értett semmit. — Nagy kutya maga, Samu. Hát csak csinálja!

3.

Alig hogy Pöbela, a bölcs kisbíró, kidobolta egész Európában, hogy Sámuel próféta megint vásárt tart: nosza, megindultak a régészeti professzorok Sárkefe felé. A faluban Ozmán Zsuruka egy törökbasa-nagy-a-hasa volt az állomásfőnök bácsi, aki a vásár hírére mind a kétszáz anyósával szolgálatba lépett, hogy a töménytelen ócskas-tanár urat ki győzzék vasutatatni a vásártérré.

A vásártéri cédulaházban, ahol a tehén és ökör gyerekek bizonyítványait írják: egymás hegyén-hátán szorongott Úveghuta Jancsó fő és Szemesbors Törve aljegyző úr. Rengeteg marhatullevelet kellett volna írni, de nem tudtak, mert a tintás üveg be volt dugva.

Hát özönlöttek a professzor urak, akár a cserebogarak egy stanicliból. No, meg is lehetek elégedve. Beesbeki Samu ezen a vásáron önmagát multa felül. Vénőbb marhát már igazán bajos lett volna másutt találni; némelyik már egyenesen preparálva volt: csak csont volt, bőrrel, vagy bőr nélkül. Vették a régészek, mintha ingyen adták volna. Különösen nagy keletje volt a sárkefei uradalom ósánya csikóinak. Egy nagy rudra fűzve. — mint a pereceket. — a welszi herceg árulta, aki Aranybulla Jenák néven, inkognitóban, mint bulladalmi intéző vett részt a vásáron. Azért van háttal a képen. 10 leiert adott egy tucatot, meg egy úkapacsirát nyomtatéknak. A professzor urak végül is öszszekaptak e páratlan ritkaságok felett.

Hogyne! Páratlan szép szemű és ritka szép fogu lovacskák voltak. Ha ezer lett volna, mind elfogyott volna. De csak pár ezer volt, s mi ez annyi éhes tudósnak? Egymás szájából kapkodták ki. Hepehupa már a csendőrséget akarta kirendelni, hogy a verekedő, összegabalyodott tanéroket szétválassza, amikor...

Amikor megjelent a vásár legnagyobb csodája, a főbíró fia... a fekete bivalyok, ösfekete lovak, a megvadult régészek között egy jámbor fehér bivalybikával.

Az ó-professzorok érdeklődése rögtön feléje fordult. Helyre állt a rend. Szigorú, higgadt, tudományos tanulmányozás vette kezdetét, amely aztán általános ujjongásban tört ki.

Elvégre egy fehér bivaly még nem ritkaság. Magam is hallottam egyszer egy emberről, akinek a sógora állítólag már látott volna, ha nem volt volna színvak.

Nem is ebben volt a bíró fia bivalyának szenzációja, hanem —

Hanem fiatal volt. Szelíd, hamvas, kövér, mosolygó bivalybornyu volt.

Egy ifju marha Sámuel próféta vásáron! Ez a világ nyolcadik csodája, a ritkaságok olyan ritkasága volt, hogy a régi professzorok mindegyike külön-külön megvette és külön-külön kifizette a bíró fiúnak, azután vállukra kapva, libasorban szétszaladtak vele a világ minden táján levő muzeumokba.

6.

— Mi volt ez, nagysám? — kérdezte Beesbeki a bíró fiától. — Mért nem volt kóser. Fiatal marha nincs. Pláne eladó...

— Csitt, — sugta a fiabíró, — csak bőr volt...

— Bőr?

— Igen. Lenyuzott, összevert bőr. Az öcsém bicikli pumpájával feltújtam. Azért volt olyan lenge, olyan fiatalos. A tudósok nagyon felfúják az ilyesmit. Hiszen látta. Sikerült mi?

— Nü-ná!

7.

De a tudósok mázsa szám irtak a csodáról, mert mindegyiknek csak egy szőrszál jutott és mindegyik azt hitte, hogy a másiknál meg van egészben a bivalyesoda.

Én is csak így irtam.

(Sárközujlak.)

AJÁNDÉKKÖNYVEK SZÉTOSZTÁSA.

A Cimborá január 20.-iki, 2. számának lezárása napján 5245 előfizető küldötte be fél vagy egészévi előfizetését, hogy pompás ingyen könyvajándékban részesüljön. E igen hatalmas számra magunk sem voltunk elkészülve és így természetesen, nem is tarthattunk olyan hatalmas mennyiségű könyvet raktáron, amennyi e rengeteg előfizető kielégítésére kell. Kérünk tehát mindenkit, aki az ingyen könyvekre igényt tarthat, hogy a könyvek megküldésére rövid ideig türelemmel várakozzék, mert a beérkezés sorrendjében legkésőbb január 31.-ig minden előfizetőnek megküldjük az ajándék könyveket. A könyvek egyrésze már megérkezett, azt széjjel is küldöttük, ahogyan további szállítmányok beérkeznek, mindenkire egymásután sor kerül. Egy kis türelmet kérünk tehát, s mindenki kézhez kapja ezt a pompás ajándékot.

Több oldalról hozzánk érkezett kérdezősködéssel tudatjuk, hogy az ingyen könyvek szétosztásának határidejét — különösen külföldi előfizetőinkre való tekintettel — január 31.-ig meghosszabbítottuk. Így tehát mindenkinek van még alkalmunk arra, hogy 5 pompásan kötött ifjúsági könyvet teljesen ingyen megszerezhessen magának. Siessetek, nehogy lekéssetek a határidőt!

Hízókúra
Téli sport
Egész éven át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA
MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magaslati
üdülőtelen ide
ges, feltáplálásra szo
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme
kek részére

HORN J. IGAZGATÓ

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI:

A levélírás igen fontos szabálya: hol melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Szentimrei Agnes és Judit, Kolozsvár. Nem is gondolod, Agnes, mekkora örömet szerezteél első leveleddel. Hosszan, sokáig gyönyörködtem felém mosolygó kerek betűidben. Hát, csak írjál szorgalmasan nagyapónak, s biztass Juditot is, hogy ő is tanuljon meg írni. Milyen nagy lesz majd az öröme, ha a magakitalálta meséket nem kell diktálnia, de leírja szépen! — **Hollaky Béla és Aci, Tamásfalva, Háromszék megye.** A rejtvénymegfejtés miatt kár megcsönkíteni a lapot. Elég ennyit írniatok: ebben meg ebben a számban megjelent rejtvénynek ez meg ez a megfejtése. Később, ha meggyűjtitek és bekötitek az újságot s lapoztok benne; sajnálni fogjátok, hogy kivágtatok belőle s nem tudjátok, hogy a kivágtott részben miféle olvasnivaló volt. — **Pálffy Baby, Belényes-Ujlak.** Csak levelezzetek szorgalmasan, s teljesül a kívánságotok. — **Waldmann Terike és Márta, Nagyszentmiklós.** Ti valóban szorgalmas unokák vagytok s megérdemeltétek, hogy a szerencse rátok mosolygjon. Remélem, a könyvet rég megkaptátok s el is olvastátok. — **Lustig Lajos, Eled.** Szeretném, ha gyakran írnál, megpedig lassan, gondosan, hogy javuljon az írásod. Bizony, nem bánod meg, ha tanácsomat megfogadod. — **Karton Nusika, Szilágynagyfalu.** Ugyanezt íze-nem neked is, Nusika. — **Székely Agnes, Arad.** Remélem, már rég megkaptad a könyvet. Ellenkező esetben, értesíts. — **Angyal Zolika, Borsa, Máramaros megye.** Skarlátban voltál, amiatt nem irtál oly sokáig. Dehogy haragszom a hosszú hallgatásod miatt! Igen örvendek, hogy jobban vagy s ez után az alattomos betegség után semmi baj nem maradt. Édes anyádnak tolmácsold vizsontüdvözléteket s szeretnék tőle levelet. — **Szepessy Zoltán, Arad.** Nem írod, de úgy látom az írásodról, hogy már egészen jobban vagy. Remélem, a jövő iskoláévyben folytathatod a tanulást az enyedi kollégiumban. — **Mogyoróssy Győző, Nagyvárad.** Egyáltalán nincs okod a szégyenkezésre. Csak folytasd a levelezést. Rejtvényed sorra kerül. — **Szabó Ákos és Öcsi, Csucs.** Meglehetiek elégedve Jézuskával, oly sok mindent hozott nektek, köztük több jó könyvet. Én is meg vagyok elégedve, mert nemcsak töletek, de édes jó anyátoktól is kaptam levelet. — **Csontos Andor, Torda.** Jól esik olvasnom, hogy ma ötödik gimnazista korodban épp úgy szereted a Címborát, mint ahogy szeretted apró gyermekkorodban. Azt már természetesen találom, hogy kellőképpen tudod értékelni az általam végzett munkát, s egy fő cél vezérel téged: tanulni és dolgozni komolyan a szebb jövőért. — **Heuser Magda, Nagyszentmiklós.** Az, hogy negyedik gimnazista vagy s hogy van az iskolátokban „valami egyesület” és annak fizetned kell könyvekért, nem komoly ok arra, hogy megválj a Címborától. Persze, csak félig, mert ezután is olvasni fogod, természetesen, más valaki példányát. Minthogy nem láthatok s nem is akarok látni senkinek a zsebébe, nem kívánom, hogy tovább járjad az újságot, de tanácsolom neked; nagy figyelemmel olvasd a jó könyveket, stílus és helyesírás szempontjából is s ha írsz, megfontoltan írd, mert elhamarkodottan írt e leveledben megszámlálhatatlan

helyesírási hiba van. Ugyanezt mondhatom a Carmen Sylvától fordított mesére, azzal a megtoldással, hogy a költői lelkű királynénak ez a meséje, melyben gyermekek ölni akarnak, nem a gyermeki léleknek való. A jutalomkönyvet legjobb a kiadóban megreklamálnod s ugyanott kérned az újság küldésének beszüntetését. Édes anyádnak tolmácsold vizsontüdvözléteket. — **Nemecz Gyurika, Szilágy megye, Jól gondolod:** ha nem kaptál választ a nagyvakáción írt leveledre, ez azt jelenti, hogy nem kaptam a leveledet. Örvendek, hogy karácsonyra három oly könyvet kaptál, mely ismereteidet gazdagítja, s már sikerült is neked e könyvek alapján a víz felbontása és a gép előállítása. Szeretettel várom további leveleidet. — **Schilling Máriszkó, Kolozsvár.** Sok mindent hozott neked az angyal, de legjobban annak örültél, hogy keresztapád előfizetett a Címborára. Ebből azt látom — s igen jól esik látnom — hogy keresztapád tudja, mit jelent ma egy jó magyar gyermekújság. — **Halász Lajos, Debrecen.** Alig várod a Címborát. Nem csudálom, hisz a te szülővárosodban nyomják. Hogy mikor megyek Debrecenbe? Minden valószínűség szerint, március második felében, amikor székely író fiámmal Budapestről kiindulva több városba ellátogatunk. Remélem, akkor találkozunk. — **Klein Magda, Nagyvárad.** Látod, látod, csak egy kis türelem, s választ kapsz a leveledre. Örvendek, hogy jobban vagy s remélem, szorgalmasan írsz ezután. — **Koresmáros Lacika.** Csak sejtem, hogy nagyváradi vagy, mert megelégedtetél arról, hogy hol kelt a leveled. Következő leveledben írd meg: jól sejtettem-e. — **König Márta, Arad.** Levelet is, nemcsak megfejtést, hogy ismerkedjünk meg közelebről! — **Lengyel László, Királyhelme, Szlovén-szék.** Örülök, hogy elmúlt az ő-esztendő s már szeretnéd volna az időt, hogy mielőbb húsvét és pünkösd volna, aztán következzenek a virágos májusi napok. Igen, igen, ilyen türelmetlenek voltunk mind gyermek- és ifjúkorunkban, szeretjük volna siettetni az időt, hogy mielőbb nagyok legyünk. De az idő nem engedti siettetni magát s mégis, amikor elmúlt a szép ifjuság, fel-felsőhajunk: mily hamar elröptült az idő! Most már szeretnők megállítani, de nem áll meg: megy a maga útján. Bizony, édes fiam, nem tehetsz okosabbat: bele kell nyugodnod Isten rendelésébe. Ugy van az jól, ahogy ő rendelte. — **Goldzieher György.** Lám, lám, Békésgyulán is sok a tanulnivaló, amiatt nem irtál oly sokáig. Számon tartom az ígéretedet: majd meglátom, hogy levelet írsz a nyáron. — **Lendvai Palika, Rimaszombat.** Levél-lapod továbbítottam a kiadónak. Eddig bizonyonnyal megkaptad az egész évi előfizetés ellenében járó könyveket s a hiányzó 34. számot is. — **Görömbölyi Sára, Nagyvárad.** A kiadóbácséhoz elintézés végett továbbított leveledre azt a választ kaptam, hogy feladta a kért könyvet 49 lej árban, 10 lej utánvétellel, s december 29-én visszakapta a könyvet „nem veszem át a könyvet” jellezéssel s fizetett érte fekbér és visszaportó címén 46 lejt. Szóval, nagy üzletet csinált a kiadóbács. Közben, amint írja, kétszer is eladhatta volna a könyvet. Szeretném ha megmagyaráznád eljárásod okát. — **Podhraczký Ferenc, Nagyszalonta.** Jó a rejtvényed, sorra kerül. — **Grünfeld István, Nagyvárad.** Örvendek a bemutatkozásodnak s nemkülömben annak, hogy gyakorlod magadat a helyesírásban, mert az iskolában mindent románul és héberül tanulsz. Szeretettel várom leveleidet. A rejtvényed kedves ismerős, Újat eszelj ki. — **Kálmán István, Csucs, Szlovén-szék.** Levelet is, nemcsak megfejtést. — **Werner Kató.** Nem irtad meg a címetet. Közöld legközelebb, mert különben nehéz megtalálni az előfizetők könyvében, minthogy, helység szerint vannak bevezetve az előfizetők. Akkor aztán megkapod a Három gyermek s egy kutyácska történetét. — **Acs Géza és Józsi, Pisk.** Megérdemeltétek a sok szép

ajándékot karácsony ünnepén, már azért is, mert alaposan beszámoltatok a nyári vakációról. Már régóta készülök felétek s tán egyszer egy szép nyári napon oda is eljutok Isten segédelmével. — **Stepunek Buba, Nagyvárad.** Oly szép levelet írtál a karácsonyról, hogy mint szép levelként közlöm ezt és, mint egy régebbi leveledet. — **Gyürky Éva, Rozsnyó.** Hiszen, jó volna a rejtvényed. Évácska, de nincs ráírva arra a nőre, akit pingáltál, hogy az Csicsóné ö nagysága. Hát csak mást eszelj ki. Olyat, hogy a társaid meg is tudják fejteni. Örvendek, hogy a Híres erdélyi magyarok-at választottad, mert jó, ha Szlovenszékban is megismerkedtek a két Wesselényivel és az őshazát kereső Kőrösi Csoma Sándorral. — **Frischmann Sándor, Nagyvárad.** Másfél év alatt csak egyszer írtál, de ezután szorgalmasabb leszel. Ugy is legyen, hátha jövő karácsonykor még több ajándékot hoz a Jézuska. Azt írod, eddig csak játszottál, mert kis fiu vagy, de most már komolyabb leszel. Jobbet foglalkozol a Cimborával s rejtvényt is szerkesztel. Helyes, csak ugy oszd be az idődet, hogy játékra ezután is jusson, mert ez épp oly szükséges, mint a tanulás, az olvasás, meg az írás. Ne felejtsd a bölcs mondást: Ép testben ép lélek.

IFJUSÁGI SZINJÁTÉKOK

Iskolai, egyesületi előadásokra rendkívül alkalmas rövid szindarabok gyűjteménye.

17. V. Jankovich: A legszebb ruha. (Lányoknak, 1 felv.)
  18. Alba Nevis: Napországbán. (Ifj. színjáték 3 képben.)
  - 19—20. Somlyay Károly: A pataki diák. (Diákvígj. 1 f.)
  - 21—22. Péczely József: Biróék meglájkák Péstet. (Népies vigjáték 1 felv.)
  23. Endrődy: Porcellánfigurák. (Verses jelenet.)
  24. Pásztor: Az angyal. (Gyermekvigjáték.)
  25. Törökne: Az ezüst létra. (Gyermekvigjáték.)
  26. Sárány: A plágium. (Diák vigj. 1. felv.)
  27. Solcz Inez: Páris rózsája. (Leányvígj. 2. felv.)
  28. Zsoldos: A házasságlevél. (Bohózat.)
  29. Pásztor: Lajoska párbafozik. (Vígj.)
  30. Kozma: Petőfi szülei. (Ifj. színjáték.)
  31. Vándor: Hajdanában. (Regényes színjáték.)
  32. Somlyay: Bálint bá' irni tanul.
  33. Keleti M.: Vándorok.
  34. Péczely: Péter hazajön. (Falusi életkép.)
  35. Szilágyi: A hirse ebéd. (Diákvígj.)
  36. Körmeny: Anikó. (Vigjáték.)
  37. P. Abrahám: Rozmárin. (Mesejáték.)
  38. Kozma: Levél a menyországbá. (Karácsonyi színj.)
  39. Jankovich: Bandika hazajön. (Karácsonyi színj.)
  40. Schmittelné: A költő. (Bohózat 1 felv.)
  41. Peterdy: A függöny mögött. (Vígj. 1 felv.)
  42. Péczely: A kupaktanács. (Falusi komédia.)
  43. Kárpáti A Hamupipóke. (Mesejáték 1 felv.)
  44. Pásztor: A király parolája. (Népies vígj.)
  45. Ps. Abrahám: Bánjáték. (Gyermekszínj.)
  46. Pásztor: A szerenád. (Vigjáték 1 felvonásban.)
  47. Sasa: Viczuska Tündérországbán. (Gyermekszínj. 1 f.)
  48. 56-a. Sas: A vásárfia. (Vigjáték 1 felvonásban.)
- Egyes szám ára: 40 lei — 8 csekkorona.
Kettős szám ára: 75 lei — 15 csekkorona.
Postaköltség számonként: 2 lei vagy 0.50 fillér.
Rendelésnél elegendő a szám megjelölése.

A pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

Kiadja: Az Aesopus lapkiadó és könyvterjesztő

FEJTÖRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

SZAMREJTVÉNY.

Beküldte: Barabás Magda.

7	8	9	10	11	Mindnyájunknak	édes-	
					atyja.		
2	22	21			A jó gyermek ezzel kez-		
					di a napot.		
18	17	25	4	25	Fiunév.		
12	20	5	26		Szívünket felvidítja.		
18	24	9	19		Könyvünkben sok van.		
15	3	6	21		Leánynév.		
1	15	13	14	16	Házi állat.		
1—26.	Közmondás.						

ÖSSZERAKÓ REJTVÉNY.

Beküldte: Szepeházy Klára és Csaba, Eperjes.

Er-, Ló-, E-, Ka-, Nar-, Al-, Gyu-, Asz-, Pi-, Ó-, pa, ra, la, eisz, tal, béd, ri, na, kas, ma.

Helyesen összerakva a szótagokat s egymás alá írva a szavakat, olyanvalaki nevét kapjuk, akiről mindenki szeret.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Patani Mici (Kisbaczon) u. p. B. tani-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kév iratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh-u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindenemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona

Magyarországon: 6 pengő.

Jugoszláviában: 100 dinár.

Satumare. A szerkesztésért felelős: Dr. Vajda István.

A CIMBORA INGYEN KÖNYVAJÁNDÉKA

Január 31-ig meghosszabbítjuk az előfizetési díjak beküldésének határidejét.

Előfizetőink köréből többen fordultak hozzánk azzal a kéréssel, hogy az ingyen könyvajándékok szétosztásának határidejét hosszabbítsuk meg és így még szélesebb körben tegyük lehetővé, hogy előfizetőink az ingyen könyvajándékokban részesülhessenek.

E kívánságnak teszünk tehát eleget, amikor ingyen könyvakciónk **végző határidejéül 1929. jan. 31-ét** jelöljük meg és kérjük előfizetőinket, hogyha ajándékainkat igénybe akarják venni, ez időpontig küldjék be az előfizetési díjakat, mert ajándékkönyvet e határidőn **tul senkinek sem** adhatunk.

A feltételeket az alábbiakban megismétljük:

Minden előfizetőnk, aki a Cimborára egy egész évre vagy egy fél évre előfizet, ingyen könyvajándékban részesítjük.

Az egész évre előfizetőket, akik a Cimborára előfizetése fejében hozzánk 400 leit, 80 csehkoronát, 200 dinárt vagy 12 pengőt beküldenek,

5 kötet, pompásan kiállított könyvvel jutalmazzuk.

Összeállítottunk négyszer öt könyvből álló sorozatot. Minden sorozat öt keménykötésű könyvet tartalmaz, tokban. Az egész évre előfizetők a négy sorozat közül egyet kiválaszthatnak és a pénz beküldésével egyidejűleg a postautalvány szelvényén közölik velünk a kiválasztott sorozat **számát**. A könyvajándékot csakis sorozatonként adjuk, tehát az egyes sorozatokból egyes könyveket kiválogatni nem lehet! A négy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

I. sorozat:

Jégországban
A cukros királyfi
Robinson
Cserkészfalu
Gulliver

II. sorozat:

Gulliver
Mese két kis lányról
Silda, trófás történetek
Indián mesék
Az eszkimó ikrek

III. sorozat:

A liget tündére
A búbajos sziget
Elefánt históriák
Kis lord I.
Kis lord II.

IV. sorozat:

Osipkerózsika
Alice a csodák országában
Oroszlántörténetek
Tigris történetek
Medvehistóriák

Fenti sorozatok bármelyikét megküldjük minden előfizetőnknek, aki a Cimborára egész évi előfizetési díját, országa pénznemében, tehát 400 leit, 80 csehkoronát, 200 dinárt, 12 pengőt hozzánk **legkésőbb 1929. január hó 31-ig** postautalványon vagy postai befizetési lapon beküldi. Postaköltség megtérítés címén **külön 10 leit, 5 csehkoronát 3 dinárt vagy 70 fillért** kérünk.

Féléves előfizetőinket, aki 200 lei, 40 csehkorona, 100 dinár, 6 pengő előfizetési díjukat a fenti időpontig beküldik

2 pompásan kiállított könyvvel jutalmazzuk.

Féléves előfizetőink a következő sorozatokból választhatnak:

V. sorozat:

Grimm mesék
A bűvös labda

VI. sorozat:

Münchhausen báró kalandjai
Khinai csodák

VII. sorozat:

Andersen meséi
Tündérvásár

VIII. sorozat:

Fénvesszemű mókus kalandjai
Mexikói ikrek

Fenti sorozatok bármelyikét megküldjük minden előfizetőnknek, aki a Cimborára féléves előfizetési díját 200 leit, 40 csehkoronát, 100 dinárt, 6 pengőt hozzánk **legkésőbb 1929. január 31-ig** postautalványon vagy postai befizetési lapon beküldi. Postaköltség megtérítés címén **külön 5 leit, 2 csehkoronát, 1,50 dinárt, vagy 35 fillért** kérünk.

Csupán azokat az előfizetőket részesítjük e kedvezményben, akik előfizetési díjaikat közvetlenül hozzánk, — (tehát nem fiókküldőhivatalaink, pénzbeszedőink vagy ügynökeink kezéhez) — küldik be és az előfizetési díjjal együtt a fent meghatározott postaköltséget is hozzánk juttatják! Tehát: csak a hozzánk küldött előfizetési díj jogosít az ingyen könyvekre és csak akkor, ha az előfizetési díjhoz a postaköltség is csatolva van és a előfizetési díj 1929. január 31-ig beérkezik!

A mai napig rengeteg előfizetési díj érkezett be hozzánk, azonban a könyvekért járó postaköltség nélkül! Ismételtlen figyelmeztetünk tehát mindenkit, aki a könyvekre reflektál, hogy az előfizetési díjjal együtt a postaköltséget is küldje be, mert e nélkül az ajándékkönyvet nem küldhetjük!

Hisszük, hogy az ingyen ajándékkönyvek szétosztásával igen nagy örömet szerzünk Nektek és örülni fogunk, ha ajándékunkat, mely ismétljük, rendkívül értékes és páratlan ajándék, a Cimborára minden előfizetője **igénybe veszi.**

A CIMBORA kiadóhivatala.